Novo lišće

Časopis učenika OŠ “Dr. Stjepan Ilijašević” , Oriovac

2012/2013. broj 2.

UVODNIK

Kada smo u svibnju 2012. objavili prvi broj ovog našeg časpopisa obećali smo vam da on neće biti i zadnji. Neki uvjeti su se doduše promijenili, ali—evo nas. Što se promijenilo? Pa ništa osobito osim činjenice da smo shvatili da nemamo novaca kako bismo mogli tiskati naš list onoliko i onako kako bismo željeli. Zato smo se odlučili za ovu, suvremeniju, a po svemu sudeći i vama bližu opciju: objavljivat ćemo naš časopis na školskoj web stranici u rubrici školske novine.

Tako ćemo moći puno češće objavljivati i na taj način vas izvješćivati o svim npovostima koje se u školi događaju. Nadamo se da će vam se ovakve novine više svidjeti nego one prošle. (U prvom broju smo vas molili da nam kažete sviđa li vam se to što smo napravili, ali nismo od vas dobili komentare– zašto?!)

Predajemo vam dakle drugi broj časopisa. Tema ovog broja je Olimpijski dan održan u našoj školi 10.9. , pošto je to najvažniji događaj u rujnu.

Treći broj najavljujemo za listopad.

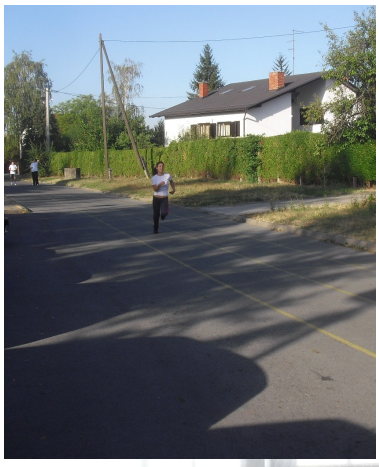

Bio je to prekrasan dan !

Bilo je puno aktivnosti u kojima smo uživali, kao u trčanju, ali najljepše je ipak bilo kad vas proglase pobjednikom.

Novo lišće — časopis učenika OŠ “Dr. Stjepan Ilijašević” , Oriovac; Godište II /broj 2.
Osnivač i izdavač: OŠ “Dr. Stjepan Ilijašević”, Oriovac, Frankopanska 97
Uredništvo: Svjetlana Janđik (glavna urednica), učenice 6. i 8. razreda (članice novinarske skupine)
Grafička urednica: Tatjana Hajnal, dipl.ing.

OLIMPIJSKI DAN U NAŠOJ ŠKOLI

Već tradicionalno, na početku školske godine, obilježavamo Olimpijski dan u našoj školi. Dan je to kada učenici naše škole sudjeluju u nizu različitih sportskih natjecanja, ali i drugih aktivnosti. Cilj je razvijati ne samo natjecateljski nego i *olimpijski duh* jer učenici se natječu i predstavljaju svoj razred . Tako je bilo i ove godine.

Pripreme su u tijeku, napetost raste.....

Mi smo za ples, o yes - 5.b razred

Mladi kuhari iščekuju ocjenu za svoj trud i rad

Profesorica Jasna i psihologinja Ana pomno prate i strogo oocjenjuju natjecanje u badmintonu

Izgleda lijepo i ukusno, a zdravo je !

Natjecanje u bacanju koplja

OLIMPIJSKI DAN

Dana 10. rujna ove godine održao se Olimpijski dan u našoj školi. Toliko toga se dogodilo u tako malo vremena da i ja sama ne znam odakle da počnem.

Ujutro, na početku „radnog dana“, u holu škole smo poslušali upute i objašnjenja što će se, gdje, kada i kako odvijati i jedni drugima poželjeli puno uspjeha u natjecanjima.

U istom trenutku odvijalo se toliko puno disciplina koje sam željela gledati pa sam se morala premještati kako bih bar malo vidjela od svega. Svako borilište koje sam posjetila odisalo je napetošću i željom za pobjedom. Svi smo mi prijatelji, ali na terenu svatko se bori za sebe, za svoj razred. Svi mi želimo biti najbolji i prvi u svakom sportu, no to može biti samo jedan.

Ovim Olimpijskim danom željeli smo da se i u našoj školi također osjeća duh olimpizma. Učenici su, nadam se, iz ovoga nešto i naučili. Lijepo je baviti se sportom, zar ne? I na kraju, evo onog najvažnijeg gesla Olimpijskih igara, koje smo i mi za vrijeme svoga Olimpijskog dana ponavljali: „ Važno je sudjelovati, ne i pobijediti.“ A, ako se uz sudjelovanje još i pobijedi, onda sreći nema kraja !

Dajana Dimitrijević, 8.b

Dok se na poligonu natjecalo u vožnji bicikla, a u dvorani u plesu, u knjižnici su ocjenjivani umjetnički dosezi razreda u izradi olimpijskih plakata.

OLIMPIJSKI DAN

Prije nekoliko dana održan je u našoj školi već tradicionalni Olimpijski dan. To je dan kada učenici pokazuju svoje vještine. Svatko je pronašao sport u kojemu želi sudjelovati. Bilo je raznih sportova poput nogometa, badmintona, plesanja, kviza, bacanja koplja, potezanja užeta, a imali smo čak i kuhinju koja se zvala „ Zdrava prehrana „ .

Ja sam sudjelovao u dva sporta : bacanje koplja i potezanje užeta. Prvo sam bacao koplje. Mislio sam da je to lako i da bi to svatko od nas, uz malo treninga, mogao raditi, ali nije bilo tako. Tu je potrebna snažna ruka. Uz zagrijavanje i četiri bacanja, bio sam drugi. I tako, nakon što sam vidio kako se osjećaju sportaši i koliko napora moraju uložiti, taj ću sport ostaviti pravim bacačima.

Drugi sport u kojem sam sudjelovao zove se potezanje užeta. Uz snažne ruke, u tom sportu potrebne su i snažne noge. Sudjeluje dvadeset učenika – po deset na svakoj strani užeta. 8.b nas je pobijedio, što znači da moj razred nije ušao u finale. Ali, nema veze, sve je to igra i zabava i drago mi je da u našoj školi postoji takav dan kada nismo samo učenici, nego postajemo puno više : prijatelji, suborci, tim.

Ovo je bio moj zadnji Olimpijski dan u ovoj školi jer na godinu polazim u srednju školu.

Saša Vinčić, 8.b

OLIMPIJSKI DAN

Olimpijski dan u našoj školi, kao i svake godine, održao se 10.09. Toga dana svi učenici i profesori te osoblje naše škole obavezni su nositi bijele majice i biti sportski odjeveno. U čast toga dana učenici naše škole svake se godine prijavljuju u razne discipline u kojima pokazuju svoje znanje i vještine. Rano ujutro sve je uzburkano i pomalo neorganizirano, ali sve brzo dođe na svoje mjesto.

Ove godine discipline su bile jako zabavne : ples, povlačenje užeta, mali nogomet, mozgalice, kuhinja, poligon spretnosti, biciklistički poligon, trčanje i mnoge druge discipline. Oni učenici koji se nisu prijavili niti na jednu disciplinu, pomno su promatrali natjecatelje i navijali. Svatko za svoj razred, naravno.

Profesori su također imali jako puno posla. Svaki je profesor imao disciplinu u kojoj je bio žiri. Svi su se razredi jako trudili i bili uporni, a sve to za titulu najboljeg razreda naše škole. Tu titulu ne možemo dobiti svi, nego samo onaj razred koji se pokaže najspretnijim, onaj razred koji uloži najviše truda, jednostavno – onaj razred koji je ipak najbolji od svih !

Ove godine to je bio 7.a, koji je ponosno preuzeo pehar od prošlogodišnjeg pobjednika, sadašnjega 7.b razreda. Pehar je pobjednicima uručio predsjednik 7.b Robert Jurić.

Nakon završetka ovih uzbudljivih događanja, svi su učenici išli kući s osmijehom na licu, zadovoljni što su pokazali svoja znanja i vještine i sretni što su proveli dan u ugodnom druženju s prijateljima i profesorima. Svi se nadamo da će se Olimpijski dan u našoj školi još godinama održavati.

Dok su ekipe pokazivale snagu u povlačenju užeta, profesorica Alena nam je svima priredila izvrsne, zdrave i osvježavajuće vitaminske napitke

Lorena Orašinović, 7.b

RAZGOVOR S JELENOM IVEZIĆ , HRVATSKOM KOŠARKAŠKOM REPREZENTATIVKOM

Iako smo znali da bivša učenica naše škole Jelena Ivezić, rodom iz susjednog sela Radovanja, profesionalno igra košarku, našoj sreći i ponosu nije bilo kraja kada smo saznali da je odabrana u hrvatsku reprezentaciju za Olimpijske igre u Londonu. Naravno da smo pratili sva natjecanja naših sportaša,a li posebno smo stiskali palčeve kad je igrala ženska košarkaška reprezentacija. Na žalost,to nije bilo dovoljno, ali uspjeh je već i to što su se po prvi put naše košarkašice pojavile na Olimpijadi. A ni igra im nije bila tako loša, za naše će se djevojke još i te kako čuti, sigurni smo.

Kada je čula da je Jelena na odmoru kod roditelja u Radovanju, naša profesorica TZK Darija Jozić Ratković pozvala ju je na razgovor s učenicima u našu školu. I tako smo 06.09.2012. godine u školi dočekali vrlo dragu i simpatičnu gošću, koja nas je sve osvojila svojom neposrednošću i jednostavnošću. Susret je organiziran u školskoj knjižnici gdje su učenici, uz autogram i fotografiranje, gospođicu Ivezić mogli i pitati sve što ih je o njoj i njezinoj karijeri zanimalo. Cjelokupnu atmosferu i sva pitanja i odgovore nemoguće je prenijeti u pisani oblik. Zato smo izdvojili nekoliko najzanimljivijih pitanja i odgovora kojima vam pokušavamo dočarati ono što smo mi zaključili nakon susreta s Jelenom – ona je sjajna i kao sportašica i kao osoba.

1. Zašto ste se odlučili za košarku? Je li to bilo samo zbog visine ili vam se i sam sport odmah svidio?

Pa to je bio slučajni odabir. Jednoga dana šetala sam s prijateljem tu baš, iz škole kući, bio je oglas na jednom drvetu, tad još nisam znala ni dobro čitati, nisam baš ni znala što je košarka, bila sam mala, tako da ne brinete,još ćete vi narasti…i tako, odlučila sam pokušati.

2.Koji vam se sport još sviđa, možete li zamisliti da se njime profesionalno bavite ?

Općenito volim sport. Jedini sportovi kojima se ne bih mogla baviti su vaterpolo i rukomet: vaterpolo zato što bih se vjerojatno utopila, a rukomet zato što se puno tuče, to ne bih. A sve ostale sportove – da, mogu se zamisliti.

3. Kada i gdje ste počeli trenirati košarku?

Ovdje, u ovoj školi, kad sam išla 4.razred, dakle s deset godina. Ima li ovdje učenika 4. razreda? Nema, ima 5. Peti razred – svi na košarku !

4. Tko vam je bio prvi trener i možete li nam opisati kako su izgledali ti prvi treninzi?

Nama, učenicima 4. i 5. razreda, trener je bio Tihomir Bunčić, tu je stanovao, preko puta škole, sad više nije tu, odselio je u Ameriku. Zbog njega sam uzela broj 4. A treninzi su bili razne dječje igre, učenje kako voditi loptu, dvokorak… uglavnom smijanje i zabava.

5. Kako je došlo do prijelaza u profesionalnu košarku, tko vas je zapazio, tko vam je pomogao da košarka postane vaše zanimanje?

Nakon 8. razreda morala sam se odlučiti hoću li ići u školu u Slav. Brod ili u Zagreb. Izabrala sam Zagreb jer ima više opcija, tamo me je zapazio jedan trener, Željko Ciglar koji je pomogao i, naravno, moji roditelji bez kojih ne bih ni mogla u Zagreb, koji su i slali novce i bili podrška.

6. Kako se iz Oriovca stiže do vrha?

Zanimljivo pitanje. Uz pomoć roditelja, ali i drugih dobrih ljudi koji mogu pomoći. Naravno, posložile su se neke kockice: da sam dobro trenirala, da me trener volio, da je bila dobra ekipa, dobra atmosfera, korak po korak… Naravno, uspjeh se mogao vidjeti tek nakon 4 – 5 godina. Do skora nitko od vas nije znao tko sam ja, ali dogodila se reprezentacija, Olimpijada i sada je to mnogo lakše, drugačije.

7. Što za vas znači košarka?

Kroz sport ćete steći puno prijatelja. Neki su mi čak i najbolji. Nije košarka samo udaranje lopte, košarka vas pretvara u bolju osobu. Ne samo košarka, općenito sport: miče vas s ulice, od alkohola, droge. Mislim da je najljepše što mi se moglo desiti kroz sport da upoznajem nove ljude, prijatelje, putujem.

8. Kako se stiže do reprezentacije?

Prvo moraš u svom klubu nešto veliko napraviti tako da te primijeti trener reprezentacije. U reprezentaciji je 12 najboljih igračica Hrvatske i od nas oko 1000 – 2000 igračica u Hrvatskoj moraš stići među tih 12 najboljih.

Je li se on osjetio u Londonu?

Naravno. To je vrhunac i san svakog sportaša. Od olimpijade nema ničeg većeg, ljepšeg,važnijeg, ali ako već odeš-boriš se i želiš i nešto napraviti. Mi nismo ništa napravile,ali smo otišle. Nadam se da će za četiri godine biti bolje. Ono što se u Londonu osjetilo je upravo to – taj olimpijski duh jer mi tamo ne predstavljamo samo sebe : ja tamo ne predstavljam samo Jelenu Ivezić , nego puno šire : svoje selo , ljude,domovinu. Znači, želiš dati sve od sebe i pokazati se u što boljem svjetlu

9. Možete li nam ispričati nešto o Olimpijskim igrama u Londonu ?

London je predivan i to su nezaboravna iskustva. Olimpijsko selo je otprilike veličine Oriovca, bilo je tu smješteno oko 10000 sportaša. Tu vam sportaši žive, jedu, spavaju…

Mi, hrvatski sportaši, bili smo smješteni svi skupa i , kad god smo uspjeli, družili smo se i , naravno, podržavali smo se međusobno. Inače, nismo imali baš puno slobodnog vremena, pa nam se život tamo svodio na ono: „posao – kuća“. Ipak, svaki slobodan trenutak je dobro iskorišten.

10. Jeste li sreli Usaina Bolta? Kakav je ?

Da, jesam, čak sam ga pipnula. Inače, tamo su svi jednaki. Svi moraju nositi dres reprezentacije inače se plaća kazna.

11. Što je na Olimpijadi ostavilo na vas najjači dojam ?

Prve tri četvrtine protiv Amerike. I otvaranje Olimpijskih igara – nismo mogli sve vidjeti kao vi jer mi smo čekali vani i ulazili u povorci, ali i to čekanje i ulazak na stadion – to je bilo predivno.

12. Imate li plan ići na OI u Brazil ?

Naravno, da. Ali, prije toga je jako dugi proces koji kreće već na godinu: kvalifikacije u Francuskoj gdje moramo biti među prvih pet reprezentacija, a to je tek prva kvalifikacija…

13. Možete li nam nabrojiti nekoliko prednosti i nedostataka bavljenja profesionalnim sportom? Jeste li ikad zažalili ili radite ono što volite ?

Spojila sam ugodno s korisnim: radim ono što volim i za to sam plaćena. Prednosti ima mnogo. Jedini nedostatak je što se profesionalne obveze moraju uvijek staviti ispred privatnog, tako da nisam s obitelji koliko bih željela. Ipak, puno je više prednosti.

14.Mi u školi obilježavamo Olimpijski dan i jako nam je važno naglasiti taj duh olimpizma. Je li se on osjetio u Londonu?

Naravno. To je vrhunac i san svakog sportaša. Od olimpijade nema ničeg većeg, ljepšeg, važnijeg, ali ako već odeš — boriš se i želiš i nešto napraviti. Mi nismo ništa napravile, ali smo otišle. Nadam se da će za četiri godine biti bolje. Ono što se u Londonu osjetilo je upravo to – taj olimpijski duh jer mi tamo ne predstavljamo samo sebe: ja tamo ne predstavljam samo Jelenu Ivezić, nego puno šire: svoje selo, ljude, domovinu. Znači, želiš dati sve od sebe i pokazati se u što boljem svjetlu .